

VinterJazz 2011 - oplevet af Boris Rabinowitsch
- fra www.jazz.dk/dk/copenhagen-jazz-festival/blog

Kurt Elling og Klüvers Big Band - Den Sorte Diamant. Søndag 30. januar 2011

Man skal ikke tillægge det for stor betydning, at det amerikanske tidsskrift Down Beat elleve år i træk har kåret Kurt Elling som den bedste mandlige jazzvokalist. Ser man på antallet af de afgivne stemmer, så er det kun en begrænset del af tidsskriftets samlede læserskare, der har fundet det ulejligheden værd at sende deres stemme ind. Og for det andet vidner disse afstemninger om den konservatisme, der præger dem. Er man først én gang nået til tops, så skal der usædvanlig meget til for at blive forstødt fra den igen.

Dermed være ikke sagt, at Elling er nogen dårlig sanger. Han er i besiddelse af en virkelig flot røst, som han er i stand til at kontrollere indtil mindste detalje, og efter publikumsreaktionerne at dømme forstår han også at sælge varen. Og det er netop hans problem, hvis man skal vurdere hans kunstneriske status. For der er noget alt for demonstrativt, noget selvsmagende, ved den måde, han bruger sin stemme på. Næsten alt, han foretager sig, virker mere eller mindre påtaget. Og det er det, der stiller sig i vejen for, at jeg kan fornemme nogen form for ægte indlevelse i hans sang. Han kan komme tæt på, og det var han i koncertens ekstranummer, 'My Foolish Heart', i et meget, meget fornemt arrangement af Bob Mintzer. Og i et andet fremragende arrangement af 'Nature Boy' bevægede han sig ganske vist ud på overdrevet, men effektivt var det. Til gengæld var det tækrummende at høre ham kaste sig ud i scatsang, og ligeledes var det svært at opfatte Ellings tolkning af James Moodys 'Mood for Love' som en 'hyldest' til denne i den måde, hvorpå han radbrækkede den fraseringsmæssigt.

Der var altså momenter undervejs, hvor man fuldt ud kunne anerkende Ellings dygtighed som performer, men et langt større udbytte havde jeg af Klüver Big Bandets bedrifter. Ikke mindst efter pausen. Hvor der også var kommet bedre styr på lyden. Orkestret havde ved denne lejlighed igen Morten Lund på trommer, der også for år tilbage var manden, som formåede at løfte det op på et højere niveau. Ensembleklangen fremstår i dag anderledes forædlet i sine dynamiske afskygninger, og så råder det over en række solister, der virkelig er værd at låne øren. Trompetisten Jakob Buchanans indsatser blev for mig noget af en åbenbaring, og tenorsaxofonisterne Michael Bladt og Claus Waidtløw samt pianisten Mads Bærentzen svarede ligeledes for fine indlæg, Også altsaxofonisten Niels Lyhne Løkkegaard har vist sig som en begavet musiker, men han synes at befinde sig i en fase, hvor han med et mærkeligt kværende spil ikke rigtigt kommer nogen vegne.

Boris Rabinowitsch